

00.03.2020
Magdalena Franciewicz

"Moje Miesiąc"

Za oknem zmierzch -
Ludzkie Tabuny⁴ w rożce stońca
przemierzają - czołczący się mrok ...
Powoli, zapada miejska noc -
postać neonowej Tuny -
kryjące wszelkie mszy - Ludzkiej Gromady.
Zmechanizowany, zgięty kierunek świat,
zbiegających się - tam i z powrotem -
Ludzkich Mąs -
mo Tę, co SAM STWORZYŁ -
tzw. u cywilizowany czas⁴ -
zdążający - DOKĄD!??
Przywodzą przypomnienia o obyczajach,
bojąc się ludzkich pomystów nocy ...
I tylko JEDEN BÓG -
nie boi się - Ludzkich snów -
o podboju Kosmosu - i -
obecnego Ludzkiego losu -
już to wiele razy "poniebiał"⁴ -
- i - ciągle creka,
aż się Człowiek Sam ze sobą "szezadza" ...
- Ciekawie noszona ...
Bo Niewielu ludzkich Siedźbów
- i - w tymie mieście -
są zarzewia - myśli ludzkich - jeszcze
z crekami, goly Człowiek z Drugim Człowiekiem
- był rdwony - wielkością wspólnych myśli,
choc' różny wielkiem ...
I w tym, widocznym, BÓG mo, odskocnię -
oł podjęcia Ostatniej Decyzji -
o trwaniu - obecnej, człowiecej -
świeżej wizji ...

Magdalena Franciewicz